

Arrest

nr. 49 685 van 18 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2010 genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2010, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Tevens verklaart verzoeker het Rijk te zijn binnengekomen op 13 augustus 1999.
Op 16 augustus 1999 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 14 januari 2000 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 25 januari 2000 dient verzoeker een regularisatieaanvraag in.

Op 18 december 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 21 januari 2002 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een negatieve beslissing nopens verzoekers aanvraag tot regularisatie.

Aan verzoeker wordt op 2 augustus 2002 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Bij arrest nr. 150.592 van 24 oktober 2005 heeft de Raad van State de vordering tot schorsing ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2001 verworpen en bij arrest nr. 153.610 van 12 januari 2006 van de Raad van State wordt het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de voormelde beslissing verworpen.

Op 16 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd als de Vreemdelingenwet).

Op 13 november 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 13 februari 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 5 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nr. 11 038 van 8 mei 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verzoekers beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2008 verworpen.

Op 28 mei 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven.

Op 3 juli 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 augustus 2006 zonder voorwerp is.

Op 4 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 mei 2008.

Op 24 februari 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 26 oktober 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 oktober 2009 ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is thans de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.10.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een kopie van een Afghaans paspoort voor dat zijn identiteit en nationaliteit zou bewijzen. Na onderzoek door onze diensten blijkt echter dat het hier gaat om een vervalsing. Het paspoort is niet gekend bij de consulaire sectie van de ambassade van Afghanistan in Londen, waar het document afgeleverd zou zijn. Uit deze informatie, die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document. Bovendien hechtte het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof aan de beweerde identiteit en nationaliteit van betrokkene: "Op basis van voorgaande lacunes inzake elementaire kennis betreffende Afghanistan dient het Commissariaat-generaal een tweede maal te besluiten dat er in geen geval geloof kan worden gehecht aan uw bewering een Afghaan te zijn." (CGVS, beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op datum van 13.02.2008) Het door betrokkene voorgelegde paspoort kan bijgevolg niet aanvaard worden door onze diensten. Betrokkene legde in het kader van zijn twee asielaanvragen een Taskara voor, maar aangezien het paspoort, voorgelegd bij de huidige aanvraag vals is en het CGVS geen geloof hechtte aan de beweerde nationaliteit en identiteit, kan betrokkene onmogelijk vereenzelvigd worden met dit document. Gezien deze aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

Op 14 juli 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken wordt aan (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 13/08/2010 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1.2° van de wet van 15/12/1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 14.02.2008. Betrokkene maakte reeds deel uit van een BGV d.d. 28/05/2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om de tegenpartij bij de eindbeslissing te verwijzen in de gedingkosten.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te verklaren.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over

de rechtsmacht om, in de plaats van het bevoegde bestuur, een machtigingsaanvraag ontvankelijk te verklaren.

3. Ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 14 januari 2000, op 2 augustus 2002, op 28 mei 2008 en op 24 februari 2009. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2000, dat gekoppeld is aan de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken, werd door verzoeker een dringend beroep ingesteld bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het voormelde bevel herleefde door de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2001. Het beroep dat door verzoeker werd ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2001 werd verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 153.610 van 12 januari 2006. Dit bevel is dienvolgens definitief, zodat het principieel uitvoerbaar is. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat de andere bevelen van 2 augustus 2002, 28 mei 2008 en 24 februari 2009 werden aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door verzoeker. De eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2000, 2 augustus 2002, 28 mei 2008 en 24 februari 2009 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre dit is ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2010 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Verzoekers betoog dat hij het gevaar loopt, overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van diezelfde wet en dat hij aldus zijn belang behoudt, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen.

Het beroep van verzoeker is onontvankelijk in zoverre het is ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2010.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verzoek onontvankelijk is om reden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige

motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006. Dat door betrokkene voorgelegde stukken met name een Afghaans paspoort niet door de diensten van verweerder kunnen worden aanvaard;

Terwijl dat artikel 9bis, §1 bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; Dat geenszins in de vreemdelingenwet wordt bepaald dat enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of de nationale identiteitskaart kunnen aanvaard worden als identiteitsdocumenten om op een ontvankelijke wijze een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan te vragen;

Dat verweerder artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet op een eigen restrictieve manier toepast;

Dat door de beslissing van verweerder aldus artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet geschonden wordt;”

In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn middel zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over *een identiteitsdocument beschikt*, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt “in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”.

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n°2478/001, p. 33)

Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een eigen restrictieve manier toepast.

Hoe dan ook blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk is afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige kopie van het identiteitsdocument, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt duidelijk vermeld dat verzoeker enkel een vals Afgaans paspoort heeft voorgelegd bij zijn aanvraag. Deze laatste vaststelling wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Een schending van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991)”.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Doordat als reden in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006;

Terwijl dat verzoeker wel zijn Afgaanse paspoort heeft voorgelegd;

Dat de bestreden beslissing in feite motieven bevat die niet relevant zijn; Dat men niet inziet hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden; Dat substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden;”

In zijn repliekmemoratie volhardt verzoeker in zijn middel zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke

rechtsregel met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, met name dat verzoeker geen geldige kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker bij zijn aanvraag enkel een vals Afghaans paspoort heeft neergelegd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag inderdaad wel een kopie van een Afghaans paspoort heeft neergelegd, doch evenwel blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de consulaire sectie van de ambassade van Afghanistan in Londen, waar het document afgeleverd zou zijn, verklaart dat het paspoort niet bij hen gekend is en dat het dus bijgevolg geen echt paspoort is. Aangezien uit de voormelde gegevens blijkt dat het paspoort van verzoeker vals is, hetgeen hij overigens niet betwist, kan verzoeker niet meer dienstig voorhouden dat hij over een identiteitsdocument beschikt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en aldus is verzoekers identiteit onzeker. Dienaangaande wordt de bespreking van het eerste middel hier integraal hernomen. Evenmin kan verzoeker ernstig voorhouden dat de motieven van de bestreden beslissing niet relevant zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is afdoende. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU